

Հոռմը հաստատում է տեսիլքը — չորրորդ համար

Հին վիճաբանությունների վերակենդանացումը. պայքար մարգարեական մեկնաբանության շուրջ ադվենտիզմում

Jeff Pippenger

2024-08-08

Մեզ նախագգուշացվել է, որ վերջին օրերում «հին վեճերը» պիտի վերակենդանանան:

«Պատմության և մարգարեության մեջ Աստծո Խոսքը ներկայացնում է ճշմարտության և մոլորության միջև երկարատև շարունակվող հակամարտությունը: Այդ հակամարտությունը դեռևս ընթացքի մեջ է: Այն բաները, որոնք եղել են, պիտի կրկնվեն: Հին վեճերը պիտի վերակենդանանան, և նոր տեսություններ պիտի շարունակաբար ծագեն»: Selected Messages, book 2, 109.

Անխուսափելիորեն այդ հին վեճերը սատանայական փորձ էին՝ խաթարելու Ժամանակակից Հոռմի դերը, որովհետև վերջին օրերի պապական Հոռմն է, որ հաստատում է տեսիլքը: Այս փաստի մի քանի օրինակներ կան ադվենտիզմի պատմության մեջ: Առաջինը բողոքականների և միլլերականների միջև եղած վեճն էր, ինչպես ներկայացված է 1843 թվականի առաջամարտիկների քարտեզի վրա: Սուրբ 1843 թվականի առաջամարտիկների քարտեզի վրա միակ հիշատակումը, որը «Տիրոջ կողմից էր առաջնորդված և չպետք է փոփոխվի», և որը Աստծո խոսքի մարգարեական ճշմարտությանը ուղղակի հղում չէր, այդ ժամանակաշրջանի բողոքականների հետ միլլերականների վեճի պատկերումն էր: Բողոքականները Դանիել գրքի տասնմեկերորդ գլխի տասնչորսերորդ խոսքի «քո ժողովրդի ավագակներին» նույնացնում էին Անտիոքոս Եպիփանեսի հետ, մինչդեռ միլլերականները գիտեին, որ դա Հոռմն էր:

«164 Անտիոքոս Եպիփանեսի մահը, որը, բնականաբար, չկանգնեց Իշխանների Իշխանի դեմ, քանի որ նա մահացած էր արդեն 164 տարի՝ նախքան Իշխանների Իշխանի ծնվելը»: 1843 թվականի Pioneer Chart.

Այնուհետև ծագեց վեճ Ջեյմս Ուայթի և Ուրիա Սմիթի միջև՝ Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխում հիշատակված «հյուսիսի թագավորի» ճիշտ նույնականացման վերաբերյալ: Ջեյմսը իրավացի էր՝ Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի վերջին համարներում «հյուսիսի թագավորին» նույնացնելով պապական Հոռմի հետ, կամ, ինչպես ես եմ կոչում, ժամանակակից Հոռմի հետ: Սմիթը պնդում էր, որ Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխի երեսունվեցերորդ համարի «հյուսիսի թագավորը» աթեիստական Ֆրանսիան էր:

«ՀԱՄԱՐ 36. Եվ թագավորը պիտի գործի ըստ իր կամքի. և պիտի բարձրացնի իրեն ու մեծարե իրեն ամեն մի աստծուց վեր, և սքանչելի բաներ պիտի խոսի աստվածների Աստծու դեմ, և պիտի բարգավաճի, մինչև որ բարկությունը կատարվի, որովհետև այն, ինչ որոշված է, պիտի կատարվի:»

«Այստեղ ներկայացված թագավորը չի կարող նշանակել այն նույն իշխանությունը, որի մասին վերջինը խոսվեց, այն է՝ պապական իշխանությունը, որովհետև եթե այդ բնութագրերը կիրառվեն այդ իշխանության նկատմամբ, ապա դրանք չեն համապատասխանի»: Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 292.

Սմիթն իր իսկ «մասնավոր մեկնությունն» է մտցրել, երբ հայտարարել է. «Այստեղ ներկայացված թագավորը չի կարող նշանակել այն նույն իշխանությունը, որը վերջինը հիշատակվեց, այն է՝ պապական իշխանությունը, որովհետև բնութագրումները չեն համապատասխանի, եթե կիրառվեն այդ իշխանության նկատմամբ»: Աստծո Խոսքը երբեք չի վրիպում, և քերականապես սխալ է մարդկային մի դրույթ գործածել՝ հատվածի հստակ քերականական կառուցվածքը ժխտելու համար: Համարը ասում է «և թագավորը», ինչը պահանջում է, որ նույնացվող թագավորը լինի նույն այն թագավորը, որը ներկայացված էր նախորդ հատվածում: Նոր թագավորի որևէ ապացույց չկա, և Սմիթը հաստատում է, որ «այն նույն իշխանությունը, որը վերջինը հիշատակվեց», եղել է «պապական իշխանությունը»: Նա իր գրքում ընդունում է, որ երեսունմեկերորդ համարից մինչև երեսունհինգերորդ համարը պապական իշխանությունն է, և առանց որևէ քերականական ապացույցի, որ երեսունվեցերորդ համարում նույնացվում է նոր թագավոր, նա պարզապես պնդում է, թե երեսունհինգերորդ համարին հաջորդող համարները չեն ներկայացնում պապական իշխանության մարգարեական բնութագրերը: Հետևաբար նա ներմուծում է իր կարծիքը Ֆրանսիայի վերաբերյալ:

Երբ Սմիթն անդրադառնում է քառասուներորդ համարին, իր մասնավոր մեկնությամբ կառուցած թերի մարգարեական հենքը նրան ստիպում է առանձնացնել եռակողմ պատերազմ, որը, իր ենթադրությունների համաձայն, հարավի թագավոր է ճանաչում Եգիպտոսին, որը այդ համարում «հրում է» Ֆրանսիայի դեմ, իսկ Թուրքիան նա ճանաչում է որպես հյուսիսի թագավոր, որը նույնպես գալիս է Ֆրանսիայի դեմ: Այդ ավելացված մարդկային մեկնությունը կառուցում է մի մարգարեական մոդել, որի հիման վրա Սմիթը սահմանում է բառացի Արմազեդոն, որտեղ Թուրքիան շարժվում է դեպի Երուսաղեմ՝ նշանավորելով մարդկային փորձաշրջանի ավարտը, երբ Միքայելը կանգնում է: Ադվենտիզմի պատմության ընթացքում բազմաթիվ գրքեր են գրվել՝ իրավացիորեն նույնացնելով նման կիրառության մոլորությունը:

Այս հոդվածի նպատակը Ուրիա Սմիթի անձնական մեկնության պտուղներին անդրադառնալը չէ, այլ պարզապես այն վիճաբանությունը մատնանշելը, որ ծագեց, երբ նա սկսեց առաջ տանել իր անձնական մեկնությունը, որովհետև երբ Ջեյմս Ուայթը հակադրվեց նրա մոլորական տեսակետին, դա Ադվենտիզմում դարձավ վեճի ևս մեկ ուղղություն, որտեղ Հռոմի ճշմարիտ նույնականացումը հարձակման ենթարկվեց կեղծ կիրառությամբ:

Նաեւ եղավ երկարաձգված վեճը Դանիելի գրքի «ամենօրյա»-ի շուրջ, երբ Լաոդիկեական ադվենտիզմն ընդունեց հավատուրաց բողոքական այն տեսակետը, որով Դանիելի գրքի «ամենօրյա»-ն նույնացվում էր Քրիստոսի սրբաբանի ծառայության հետ՝ հակասելով հաստատված հիմնարար ճշմարտությանը, ըստ որի «ամենօրյա»-ն հեթանոսական Հռոմի խորհրդանիշն էր:

«Այնուհետև ես «ամենօրյա»-ի վերաբերյալ (Դանիել 8:12) տեսա, որ «գոհաբերություն» բառը մարդու իմաստությամբ է ավելացվել և տեքստին չի պատկանում, և որ Տերը դրա ճիշտ ըմբռնումը տվեց նրանց, ովքեր հոչակում էին դատաստանի ժամի աղաղակը: Երբ միաբանություն կար՝ 1844-ից առաջ, գրեթե բոլորը միացած էին «ամենօրյա»-ի ճիշտ ըմբռնման շուրջ. բայց 1844-ից ի վեր եղած խառնաշփոթության մեջ ընդունվել են այլ տեսակետներ, և դրանց հետևել են խավարը և շփոթությունը: Ժամանակը 1844-ից ի վեր փորձություն չի եղել, և այլևս երբեք փորձություն չի լինելու»: Early Writings, 74.

Վախճանի ժամանակում՝ 1989 թվականին, երբ Դանիել տասնամեկերորդ գլխի վերջին վեց համարները բացվեցին, հյուսիսի թագավորը այն ժամանակ ճանաչվեց որպես պապական Հռոմ, ճիշտ ինչպես Ջեյմս Ուայթը նախկինում նույնացրել էր Ուրիա Սմիթի հետ իր վիճաբանության մեջ: Ուայթը, դիմելով Սմիթի մոլորությանը, կիրառել էր «տող տողի վրա» մեթոդաբանությունը: Ուայթը պնդում էր, որ եթե Դանիել երկրորդ գլխում ներկայացված վերջին իշխանությունը, և Դանիել յոթերորդ գլխում ներկայացված վերջին իշխանությունը, և Դանիել ութերորդ գլխում ներկայացված վերջին իշխանությունը բոլորը Հռոմն էին, ապա երեք վկաների գծով Դանիել տասնամեկերորդ գլխում իր վախճանին հասնող իշխանությունը Հռոմն է, ոչ թե, ինչպես պնդում էր Սմիթը, Թուրքիան:

Երրորդ հրեշտակի մարգարեական շարժումը, որ սկսվեց 1989 թվականին, 2001 թ. սեպտեմբերի 11-ից կարճ ժամանակ անց բախվեց Հովել մարգարեի առաջին գլխի վերաբերյալ մի հակասության: Առաջին հինգ համարներում երկու վկաներ՝ նախ սերունդների, ապա՝ միջատների, մատնանշում են Հռոմի կողմից աղվենտիզմի վրա բերված աստիճանական կործանումը: Մարգարեության մեջ «հարբեցողները», ըստ Եսայու, այն «արհամարհող մարդիկ» են, «որ իշխում են Երուսաղեմի վրա»: Նրանք արթնանում են չորրորդ և վերջին սերնդում: Այդ աստիճանական կործանումը հոգևոր կործանում է, որովհետև այն ուղղված է վերջին օրերի Երուսաղեմին, և 1863 թվականի ապստամբությունից ի վեր Լատդիկեական Յոթներորդ օրվա աղվենտիստները աստիճանաբար խմել են Հռոմի վարդապետություններից:

Պերունելի որդի Հովելին եղած Տիրոջ խոսքը. Լսեցե՛ք այս, ո՛վ ծերեր, և ականջ դրե՛ք, երկրի բոլոր բնակիչներ. Մի՞ թե այսպիսի բան եղել է ձեր օրերում, կամ ձեր հայրերի օրերում իսկ: Պատմեցե՛ք այս ձեր որդիներին, և ձեր որդիները թող պատմեն իրենց որդիներին, և նրանց որդիները՝ մի ուրիշ սերնդի: Ինչ որ մնացել է մորելիս թրթուրից, կերել է մորելիս, և ինչ որ մնացել է մորելիսից, կերել է ժանգամորելիս, և ինչ որ մնացել է ժանգամորելիսից, կերել է ուտիճը: Արթնացե՛ք, ո՛վ հարբեցողներ, և լաց եղե՛ք, և ողբացե՛ք, գինի խմողներ բոլոր, նոր գինու համար, որովհետև այն կտրվել է ձեր բերանից: Հովել 1:1–5.

Այն բանից հետո, երբ Նյու Յորք քաղաքի մեծ շենքերը կործանվեցին, հասկացվեց, որ այն ժամանակ վերջին անձրևը սկսեց «կաթիլել», և որ Ամբակումի երկրորդ գլխի հակամարտությունը, որը կատարվել էր միլլերիտական պատմության մեջ, կրկին սկսվել էր: Հակամարտությունը վերաբերում էր մարգարեական ճիշտ

մեթոդաբանությանը:

Ես կկանգնեմ իմ պահակակետում, և կդնեմ ինձ աշտարակի վրա, և կհսկեմ՝ տեսնելու, թե ինչ պիտի ասի նա ինձ, և ինչ պիտի պատասխանեմ, երբ հանդիմանվեմ: Եվ Տերը պատասխանեց ինձ ու ասաց. «Գրի՛ր տեսիլքը և հստակ արա տախտակների վրա, որպեսզի կարդացողը վազի: Որովհետև տեսիլքը դեռ նշանակված ժամանակի համար է, բայց վախճանին պիտի խոսի և չի ստի. թեև ուշանա, սպասի՛ր նրան, որովհետև անպատճառ պիտի գա, չի ուշանա: Ահա, նրա հոգին, որ բարձրացել է, ուղիղ չէ նրա մեջ. բայց արդարը պիտի ապրի իր հավատքով: Այո՛, նաև քանի որ նա գինուց հանցանք է գործում, նա հպարտ մարդ է և տանը չի մնում, որ իր ցանկությունն ընդարձակում է դժոխքի պես, և մահվան նման է, և չի հագնում, այլ իր մոտ է հավաքում բոլոր ազգերին և իր վրա է կուտակում բոլոր ժողովուրդներին»: Ամբակում 2:1–5.

Ամբակումի երկրորդի փորձությունը նախատիպեց հարյուր քառասունչորս հազարի շարժման փորձությունը, որը սկսվեց այն ժամանակ, երբ Հայտնության տասնութերորդ գլխի հզոր հրեշտակը իջավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Այն ժամանակ վեճ սկսվեց նրանց միջև, ովքեր կանգնած էին ադվենտիզմի հիմքերի վրա՝ ներկայացված 1843 թվականի ռահվիրայական գծագրում, և նրանց, ովքեր Ամբակումում «գինով» հանցագանցում են և ովքեր Հովելի «հարբեցողներն» էին, որոնք ապա «արթնացան», միայն թե «նոր գինին» կտրվեր իրենց «բերանից»:

Առաջին խոսքում «հանդիմանեց» թարգմանված եբրայական բառը նշանակում է «վիճեց»: Միլլերիտ պահակներին տրված փաստարկը պատկերված էր 1843 թվականի առաջամարտիկների գծապատկերի վրա, որը պատրաստվեց 1842 թվականի մայիսին՝ այս խոսքերի կատարման մեջ: Մի խումբ, որ ապրում էր իր հավատքով, տվյալ ժամանակահատվածի մարգարեական ներկա ճշմարտության պատգամի վերաբերյալ վեճի մեջ էր մեկ ուրիշ խմբի հետ, որը հանցանք էր գործում գինու միջոցով: Դրանք Հովելի հարբեցողներն են, որոնք արթնանում են՝ գտնելու, որ գինին՝ որպես վարդապետության խորհրդանիշ, կտրված է իրենց բերաններից: Նրանք Եփրեմի Եսայիայի հարբեցողներն են, որոնք իշխում են Երուսաղեմի վրա և անկարող են հասկանալու այն գիրքը, որ կնքված է:

Վա՛յ հպարտության պսակին՝ Եփրեմի հարբեցողներին, որոնց փառավոր գեղեցկությունը թառամող ծաղիկ է, որոնք գտնվում են գինուց հաղթահարվածների պարարտ հովիտների գլխին: Ահա Տերն ունի մի զորեղ և հզոր մեկը, որը, ինչպես կարկտաբեր մրրիկ և կործանիչ փոթորիկ, ինչպես հորդառատ, զորեղ ջրերի հեղեղ, ձեռքով պիտի գետին տապալի: Հպարտության պսակը՝ Եփրեմի հարբեցողները, ոտքի տակ պիտի կոխկրտվեն:... Կանգ առե՛ք և զարմացե՛ք, աղաղակեցե՛ք և կանչեցե՛ք. նրանք հարբած են, բայց ոչ գինուց, նրանք երերում են, բայց ոչ ոգելից խմիչքից:... Ուրեմն լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը, ո՛վ արհամարհող մարդիկ, որ իշխում եք այս ժողովրդի վրա, որը Երուսաղեմում է: Որովհետև Տերը ձեր վրա թափել է խոր քնի ոգին և փակել է ձեր աչքերը. մարգարեներին ու ձեր իշխաններին, տեսանողներին՝ ծածկել է: Եվ ամեն տեսիլք ձեզ համար դարձել է կնքված գրքի խոսքերի պես, որը տալիս են մի կրթված մարդու՝ ասելով. «Կարդա՛ սա, խնդրեմ», և

նա ասում է. «Չեմ կարող, որովհետև կնքված է»: Եվ գիրքը տրվում է անգետին՝ ասելով. «Կարդա՛ սա, խնդրեմ», և նա ասում է. «Ես անգետ եմ»: Եսայիա 28:1–3, 14; 29:9–12.

Ամբակումի վեճը Եփրեմի հարբեցողների և նրանց միջև, ովքեր ընթանում են հավատքով Աստծո մարգարեական Խոսքի համաձայն, հստակորեն նույնացվում է որպես Եսայիայի վկայության մեջ եղած ճիշտ և սխալ մեթոդաբանության շուրջ վեճ, որովհետև Եսային մատնանշում է, որ հենց «տող առ տող» մեթոդաբանությունն է, որ հարբեցողներին պատճառում է սայթաքել և մտնել մահվան ուխտի մեջ:

Բայց նաև սրանք գինու պատճառով մոլորվեցին, և թունդ խմիչքի պատճառով ճանապարհից շեղվեցին. քահանան և մարգարեն թունդ խմիչքի պատճառով մոլորվեցին, գինուց կլանված են, թունդ խմիչքի պատճառով ճանապարհից շեղվել են. տեսիլքի մեջ մոլորվում են, դատաստանի մեջ սայթաքում են: Որովհետև բոլոր սեղանները լի են փսխումով և պղծությամբ, այնպես որ մաքուր տեղ չկա: Ումից պիտի սովորեցնի գիտություն, և ո՞ւմ պիտի հասկացնի վարդապետությունը. կաթից կտրվածների՞ն, ստինքներից հեռացվածների՞ն: Որովհետև պատվիրան առ պատվիրան պիտի լինի, պատվիրան առ պատվիրան. տող առ տող, տող առ տող. այստեղ՝ մի քիչ, և այնտեղ՝ մի քիչ: Որովհետև նա կակազող շուրթերով և ուրիշ լեզվով պիտի խոսի այս ժողովրդի հետ: Որոնց նա ասաց. «Սա է հանգիստը, որով դուք կարող եք հանգստացնել հոգնածին», և «սա է գովությունը». բայց նրանք չկամենացին լսել: Սակայն Տիրոջ խոսքը նրանց համար եղավ պատվիրան առ պատվիրան, պատվիրան առ պատվիրան. տող առ տող, տող առ տող. այստեղ՝ մի քիչ, և այնտեղ՝ մի քիչ, որպեսզի գնան և ետ ընկնեն, և կոտորվեն, և որոգայթն ընկնեն, և բռնվեն: Ուստի լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը, դուք՝ ծաղրող մարդիկ, որ իշխում եք այս ժողովրդին, որ Երուսաղեմում է: Քանի որ դուք ասել եք. «Մենք ուխտ ենք կապել մահվան հետ, և դժոխքի հետ համաձայնության մեջ ենք. երբ հեղեղող պատուհասը անցնի, այն մեզ չի հասնի, որովհետև սուտը մեր ապաստանն ենք դարձրել, և կեղծիքի տակ ենք թաքնվել»: Եսայիա 28:7–15:

Այնուհետև Եսայիան նույնացնում է, թե Աստված ինչ դրեց Ամբակումի վիճաբանության մեջ, որը դատաստան պիտի բերեր հարբեցողների վրա, և դա հիմնաքարն էր՝ Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները», այսինքն այն առաջին ժամանակային մարգարեությունը, որ Գաբրիելը և հրեշտակները առաջնորդեցին Վիլյամ Միլլերին հասկանալու:

Ուստի այսպես է ասում Տեր Աստվածը. «Ահա ես Միոնում հիմք եմ դնում մի քար՝ փորձված քար, պատվական անկյունաքար, հաստատ հիմք. ով հավատում է, չի շտապի: Եվ դատաստանը պիտի դնեմ չափազանիս համապատասխան, և արդարությունը՝ շաղափարին. կարկուտը պիտի swept away սուտի ապաստանը, և ջրերը պիտի ողողեն թաքստոցը: Եվ ձեր ուխտը մահվան հետ պիտի չեղարկվի, և ձեր համաձայնությունը դժոխքի հետ պիտի չկայանա. երբ հեղեղող պատուհասը անցնի, այն ժամանակ դուք պիտի ոտնակոխ լինեք նրանից»: Եսայիա 28:16–18.

Տերը Իր ժողովրդին հին շավիղներին վերադարձնելուց կարճ ժամանակ անց, 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից սկսած, շարժմանը մասնակցող մի խումբ որոշեց, որ Հովելի չորս միջատները ներկայացնում են երրորդ վայի իսլամը: Երբ «տող առ տող» մեթոդաբանությունը բացվեց Աստծո ժողովրդի առաջ այդ վերջին սերնդում, մի կարևոր մարգարեական կանոն ճանաչվեց: Այդ կանոնը մարգարեության եռակի կիրառությունն է, և այն խումբը, որը որոշեց, թե Հովելի չորս սերունդները ներկայացնում են երրորդ վայի իսլամը, սխալ կերպով կիրառեց մարգարեության եռակի կիրառության կանոնը՝ իրենց սխալ կիրառությունը պաշտպանելու համար:

Այնուհետև 2014 թվականի ժամանակաշրջանում Սատանային թույլ տրվեց այս շարժման մեջ մտնել Մեծ Բրիտանիայից և Ավստրալիայից եկող համասեռամուլական «woke» օրակարգով, որն իր հարձակումը հիմնավորում էր Դանիել գրքի տասնմեկերորդ գլխի առաջինից տասնհինգերորդ համարներով ներկայացված պատմության կեղծ մեկնաբանության վրա: Այս շարժման մեջ ներթափանցած և դրա վրա հարձակում գործած համասեռամուլությանը համակիր առաջնորդները վերջիվերջո պնդեցին, թե ադվենտիզմը պետք է ներողություն խնդրի Հոռոմի պապից՝ իբր հակաքրիստոսի՝ Հոռոմի պապի հասցեին սուտ մեղադրանքներ ներկայացնելու համար: Այս հարձակման նպատակը շարժումը սպանելն էր, և գլխավորապես՝ խառնաշփոթ առաջացնել հենց այն հատվածի շուրջ (Դան. 11:1–15), որտեղ նույնացվում են «քո ժողովրդի ավագակները»:

Այս բոլոր վեճերը Սատանայի կողմից պապական Հոռոմի խորհրդանիշը խեղաթյուրելու փորձ էին: Երբևէ ապրած ամենախիմաստուն մարդու խոսքի համաձայն՝ արևի տակ նոր բան չկա: Այսօր վեճը դարձյալ հիմնված է Հոռոմի նույնացման վրա, որը խորհրդանշված է որպես «քո ժողովրդի ավագակները»: Նոր և մասնավոր մեկնաբանությունը պնդում է, թե «քո ժողովրդի ավագակները» Միացյալ Նահանգներն են, և այդպես վարվելով՝ նրանք ակնհայտորեն անտեղյակ են, որ սա նույն վեճն է, ինչ եղել է հենց առաջին վեճը միլլերականների և բողոքականների միջև, ինչպես նաև տասնվեցերորդ դարի հեղինակ Ջոն Հեյվուդին վերագրվող այն հին ասացվածքին, որ ասում է. «Չկան ավելի կույրեր, քան նրանք, ովքեր չեն կամենում տեսնել»: Նրա այս արտահայտության մեկ այլ տարբերակն է՝ «Չկան ավելի խուլեր, քան նրանք, ովքեր չեն կամենում լսել»: Ամենայն հավանականությամբ, շատերը չգիտեն, որ այս արտահայտությունը վերագրվում է Հեյվուդին, և ոչ էլ հասկանում են, որ Հեյվուդի այդ խոսքը բխում էր Աստվածաշնչի այնպիսի հատվածներից, ինչպիսիք գտնվում են Երեմիայի և Եսայու գրքերում և որոնք մեջբերվել են Հիսուսի կողմից Նոր Կտակարանում:

Լսեցե՛ք այժմ այս, ո՛վ անմիտ ժողովուրդ և անխոհեմ, որ աչքեր ունեք, բայց չեք տեսնում, և ականջներ ունեք, բայց չեք լսում: Երեմիա 5:21:

Դանիելի «ամբարիշտները» և Մատթեոսի «հիմար կույսերն» են, որ չեն հասկանում «գիտության աճը»: 1989 թվականին գիտության աճը նախ և առաջ այն ճանաչումն էր, որ Դանիել մարգարեի տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարները մատնանշում են պապականության, կամ, ինչպես ես այն անվանեցի, Ժամանակակից Հոռոմի վերջնական վերելքն ու անկումը: Այդ համարները նույնացնում են Միացյալ Նահանգները, բայց

միայն Միացյալ Նահանգների հարաբերությունը պապական իշխանության հետ: «Ամբարիշտները» և «հիմարները» հակադրվում են «իմաստուններին», և վերջին օրերի իմաստունները իսկապես հասկանում են 1989 թվականի գիտության աճը: Հիմարներն այն մարդիկ են, որ աչքեր ունեն, բայց չեն տեսնում, և ականջներ ունեն, բայց չեն լսում:

Եվ լսեցի Տիրոջ ձայնը, որ ասում էր. Ո՞վ ուղարկեմ, և ո՞վ կգնա մեզ համար: Այն ժամանակ ասացի ես. Ահա՛ ես, ինձ ուղարկիր: Եվ Նա ասաց. Գնա՛ և ասա՛ այս ժողովրդին. Լսելով լսեցե՛ք, բայց մի՛ հասկացեք, և տեսնելով տեսե՛ք, բայց մի՛ ընկալեք: Այս ժողովրդի սիրտը հաստացրո՛ւ, նրա ականջները ծանրացրո՛ւ, և նրա աչքերը փակի՛ր, որպեսզի չտեսնեն իրենց աչքերով, և չլսեն իրենց ականջներով, և չհասկանան իրենց սրտով, և չդառնան, և չբժշկվեն: Եսայիա 6:8–10:

Եսայիայի վեցերորդ գլխում դիմվող ժողովուրդը նրանք են, ովքեր դավանում են, թե գտնվում են 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին հասած «ներկա ճշմարտության» պատգամի մեջ, քանի որ Եսայիայի վեցերորդ գլուխը այդ հատվածը նշում է որպես այն ժամանակ կատարվող, երբ «ամբողջ երկիրը լի է Տիրոջ փառքով»: Երկիրը լուսավորվեց Աստծո փառքով, երբ Հայտնության տասնութերորդ գլխի հրեշտակը իջավ, երբ Նյու Յորք քաղաքի մեծ շենքերը Աստծո մեկ հպումով կործանվեցին:

Այն տարում, երբ մահացավ Օզիա թագավորը, ես տեսա Տիրոջը՝ նստած աթոռի վրա, բարձր և վերամբարձ, և Նրա պատմության փեշերը լցնում էին տաճարը: Նրանից վերև կանգնած էին սերովբեները. նրանցից յուրաքանչյուրն ուներ վեց թև. երկուսով ծածկում էր իր երեսը, երկուսով՝ իր ոտքերը, և երկուսով թռչում էր: Եվ մեկը աղաղակում էր մյուսին ու ասում. «Սուրբ, սուրբ, սուրբ է Ձորաց Տերը. ամբողջ երկիրը լի է Նրա փառքով»: Եվ դռան սյուները շարժվեցին աղաղակողի ձայնից, և տունը լցվեց ծխով: Եսայիա 6:1–4.

Քույր Ուայթը հրեշտակի հոչակումը կապում է այն իրադարձության հետ, որը նշանավորում է, թե երբ Հայտնության տասնութերորդ գլխի հրեշտակը իր փառքով լցնում է երկիրը:

«Երբ Աստված պատրաստվում էր Եսայիային ուղարկել Իր ժողովրդին պատգամով, նախ թույլ տվեց մարգարեին տեսիլքի մեջ նայել սրբաբանի ներսում գտնվող սրբությունների Սուրբը: Հանկարծ տաճարի դուռը և ներքին վարագույրը կարծես բարձրացան կամ ետ քաշվեցին, և նրան թույլ տրվեց ներս նայել՝ դեպի սրբությունների Սուրբը, ուր նույնիսկ մարգարեի ոտքերը չէին կարող մտնել: Նրա առջև հայտնվեց տեսիլք՝ Եհովան՝ բարձր և վեր բարձրացված գահի վրա նստած, մինչդեռ Նրա փառքի շուրջը լցնում էր տաճարը: Գահի շուրջը սերովբեներ կային՝ որպես մեծ Թագավորի պահապաններ, և նրանք արտացոլում էին իրենց շրջապատող փառքը: Երբ նրանց օրհնության երգերը հնչում էին երկրպագության խորաձայն հնչյուններով, դռան սյուները դողում էին, ասես երկրաշարժից ցնցված: Մեղքով չապականված շուրթերով այս հրեշտակները հեղում էին Աստծու օրհնությունները: «Սուրբ, սուրբ, սուրբ է Ձորաց Տերը,— աղաղակում էին նրանք,— ամբողջ երկիրը լի է Նրա փառքով»: [Տե՛ս Եսայիա 6.1–8:]»

«Գահի շուրջը եղող սերովբեները, երբ տեսնում են Աստծո փառքը, այնքան լցված են երկյուղած ակնածանքով, որ ոչ մի ակնթարթ իրենց վրա հիացումով չեն նայում: Նրանց օրհնությունը Զորաց Տիրոջն է: Երբ նրանք նայում են ապագային, երբ ամբողջ երկիրը պիտի լցվի Նրա փառքով, հաղթական երգը մեկը մյուսին է արձագանքում մեղեդային երգեցողությամբ. «Սուրբ, սուրբ, սուրբ է Զորաց Տերը»:» Gospel Workers, 21.

Եսային, որ ներկայացնում էր Աստծո ժողովրդին կնքման ժամանակաշրջանում, որը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, տրվեց մի պատգամ՝ տանելու մի ժողովրդի, որ աչքեր ուներ, բայց չէր ընտրում տեսնել, և ականջներ ուներ, բայց չէր ընտրում լսել: Հիսուսը, որպես Ալֆա և Օմեգա, պատկերում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակի վերջը՝ դրա սկզբի հետ միասին: Վերջում դարձյալ կլինի մի պատգամաբեր, որ ներկայացված է Եսայիով, որը մի պատգամ կտանի մի ժողովրդի, որ ընտրում է չտեսնել և չլսել: Այդ պատգամը կհանգեցնի հարյուր քառասունչորս հազարի վերջնական մաքրմանը: Այդ պատգամը ճշմարտության խոսքերն են, որոնք բերվում են Աստծո մարգարեական վկայությունից: Այդ մարգարեական վկայությունն է «տեսիլքը», որ հաստատվում է «քո ժողովրդի ավագակներ» խորհրդանշող գործության միջոցով:

Հաջորդ հոդվածում մենք այս վեճերից յուրաքանչյուրը կվերցնենք և տող առ տող կերպով կդնենք մեկը մյուսի վրա: Միլլերական գիծը, Սմիթի և Ուայթի գիծը, «ամենօրյա»-ի գիծը, 1989 թվականի «հյուսիսի թագավոր»-ի գիծը, Հովելի միջատների գիծը և ներկայիս վեճը: Վեց հին վեճեր, որոնք, երբ դիտվում են տող առ տող, հստակորեն հաստատում են առաջին վեճի ճշմարտությունը, որը ներկայացված է 1843 թվականի պիոներական քարտեզի վրա: Այդ ճշմարտությունն այն է, որ Հռոմը «քո ժողովրդի ավագակներն» է, որոնք բարձրացնում են իրենց, և որոնք ընկնում են, և հաստատում են տեսիլքը:

«Ես տեսա, որ 1843 թվականի քարտեզը Տիրոջ ձեռքով էր առաջնորդված, և որ այն չպետք է փոփոխվի. որ թվերն այնպիսին էին, ինչպես Նա էր կամենում. որ Նրա ձեռքը դրանցից մի քանիսի մեջ եղած մի սխալի վրա էր ու ծածկել էր այն, այնպես որ ոչ ոք չէր կարող տեսնել այն, մինչև որ Նրա ձեռքը հեռացվեց»: Early Writings, 74.

Այդ աղյուսակի վրա եղած ճշմարտությունները մերժելը միաժամանակ նշանակում է մերժել Մարգարեության Հոգու հեղինակությունը, իսկ աղյուսակը ցույց է տալիս, որ «տեսիլքը» հաստատողը ոչ թե Միացյալ Նահանգներն են, այլ Հռոմը, այն տեսիլքը, որի մասին Սողոմոնը մեզ ուսուցանում է, որ առանց այդ «տեսիլքի» Աստծո ժողովուրդը կկորչի:

«Սատանան... անընդհատ ներմուծում է կեղծը՝ ճշմարտությունից հեռացնելու համար: Սատանայի ամենավերջին խաբեությունը կլինի Աստծո Հոգու վկայությունը անուժ դարձնելը: «Որտեղ տեսիլք չկա, ժողովուրդը կորչում է» (Առակաց 29:18): Սատանան հմտորեն պիտի գործի՝ տարբեր եղանակներով և տարբեր միջոցներով, որպեսզի խախտի Աստծո մնացորդ ժողովրդի վստահությունը ճշմարիտ վկայության հանդեպ:»

«Վկայությունների դեմ մի ատելություն կրորբոքվի, որ սատանայական է լինելու: Սատանայի գործելակերպը կլինի խարխալել եկեղեցիների հավատքը դրանց հանդեպ, և դրա պատճառն այս է. Սատանան չի կարող այդքան բաց ճանապարհ ունենալ՝ ներմուծելու իր խաբեությունները և հոգիներին կապելու իր մոլորությունների մեջ, եթե Աստծո Հոգու զգուշացումները, հանդիմանությունները և խորհուրդները ականջալուր լինեն»: Selected Messages, գիրք 1, 48.

«Նա, ով տեսնում է արտաքինի տակ, ով կարդում է բոլոր մարդկանց սրտերը, մեծ լույս ունեցածների մասին ասում է. «Նրանք չեն վշտանում և չեն ապշում իրենց բարոյական և հոգևոր վիճակի պատճառով»: Այո, նրանք ընտրել են իրենց ճանապարհները, և նրանց հոգին հաճույք է ստանում իրենց գարշելիություններից: «Ես ևս պիտի ընտրեմ նրանց մոլորությունները և նրանց վրա պիտի բերեմ այն, ինչից նրանք վախենում են, որովհետև երբ Ես կանչեցի, ոչ ոք չպատասխանեց, երբ Ես խոսեցի, նրանք չլսեցին, այլ չար գործեցին Իմ աչքերի առաջ և ընտրեցին այն, ինչից Ես հաճույք չստացա»: «Աստված նրանց պիտի ուղարկի զորավոր մոլորություն, որպեսզի հավատան ստին», որովհետև նրանք «չընդունեցին ճշմարտության սերը, որպեսզի փրկվեին», «այլ հաճույք գտան անիրավության մեջ»: Եսայիա 66:3, 4; 2 Թեսաղոնիկեցիներին 2:11, 10, 12:

«Երկնային Վարդապետը հարցրեց. “Ի՞նչ ավելի զորեղ մոլորություն կարող է խաբել միտքը, քան այն ձևանալը, թե դուք շինում եք ճիշտ հիմքի վրա, և թե Աստված ընդունում է ձեր գործերը, մինչդեռ իրականում դուք շատ բաներ եք կատարում աշխարհիկ քաղաքականության համաձայն և մեղանչում եք Եհովայի դեմ: Ո՛վ, դա մեծ խաբեություն է, հրապուրիչ մոլորություն, որ տիրում է մտքերին, երբ մարդիկ, որոնք մի ժամանակ ճանաչել են ճշմարտությունը, աստվածապաշտության կերպարանքը շփոթում են դրա հոգու և զորության հետ. երբ նրանք կարծում են, թե հարուստ են, հարստացած են բարիքներով և ոչնչի կարիք չունեն, մինչդեռ իրականում ամեն ինչի կարիք ունեն»: Վկայություններ, հատոր 8, 249, 250: